

Lehdynkkä

3 . 2006

- 3 Pääkirjoitus
Niina Karstunen
- 4 Puheenjohtajan palsta
Teija Aarrekar
- 5 Lehdykän uudet tuulet
- 7 Kansainvälistymistä - meillä tai
muualla
- 9 RMJ vs. Kalajoen Juhannus
- 12 Tunturipurojen raikkautta
- 19 Lapin ekskursio
- 22 Bilsakissan palsta
- 29 Luontaistuotekaupassa

Lehdykkä

Julkaisija

Syntaksis ry

Päätoimittaja

Niina Karstunen

karstnii@paju.oulu.fi

Toimittaja

Mari Kaakko

marikaak@paju.oulu.fi

Taitto & ulkoasu

Antti Nätyнки

anttinat@paju.oulu.fi

Osoite

Syntaksis ry

Biologian laitos

PL 3000

90014 Oulun yliopisto

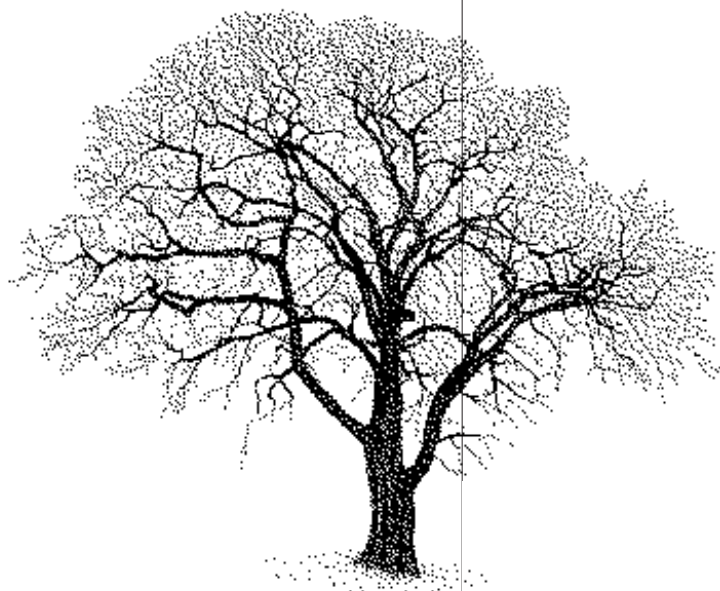
lehdykka@paju.oulu.fi

Paino

Oulun yliopistopaino

Oulu 2006

Painos 300

Peekoo

Niina Karstunen

Heippa! Pitelet käsissäsi syksyn ensimmäistä Lehdykkää ja samalla uuden Lehdykkä-tiimin esikoista. Valtahan vaihtui pikkuhiljaa kesän aikana, mitä tapahtui ja miksi, siitä voit lukea tulevilta sivuilta. Mukaan on mahduttettu myös muun muassa kesämuistoja, niin festareilta kuin kenttäkursseiltakin. Tarkka kenttisinfor ei koskaan saavuttanut toimituksen mailia, joten tarinoinnista pitää huolen Mari Bilsakissan palstallaan.

Varmasti moni ihmettelee miksi ensimmäinen Lehdykkä ilmestyy vasta nyt, joulukuussa. Uuden asian opettelu veikin odotettua kauemmin aikaa, mutta jospa se tästä lähtisi rullaamaan. Moni muukin on tänä syksyn joutunut uusien asioiden eteen, ehkä kaikista eniten kuitenkin fuksimme.

Yliopistomaailmaan siirtyminen ei nimittäin ole mikään helppo nakki, sen muistaa varmasti jokainen ännän vuoden opiskelijakin. Sokkeloiset käytävät vievät helposti mennessään, mutta ei huolta! Vahtimestarit kyllä korjaavat eksyneet lampaat talteen lipaston katakombeista, viimeistään toukokuussa. Toivotankin Lehdykän puolesta kaikki fuksit tervetulleeksi yliopistolle, bilsalle ja ennen kaikkea Syntaksiksen kiltahuoneelle, se kun sijaitsee turvallisesti maanpinnan yläpuolella. Ja kaikille muille: tervetuloa uudelleen!

Niina Karstunen

Kesä oli ja meni ja jälleen on syksy saapunut. Kaikki opiskelijat ovat taas sankoin joukoin iloisina ja innokkaina syöksyneet yliopiston sokkeloihin käytäviin. Uudet fuksit ovat tulleet ihmetelemään yliopiston ja vanhempien opiskelijoiden menoa. Fukseillakin yliopiston arkeen sopeutuminen tapahtuu kuitenkin aina tosi nopeasti.

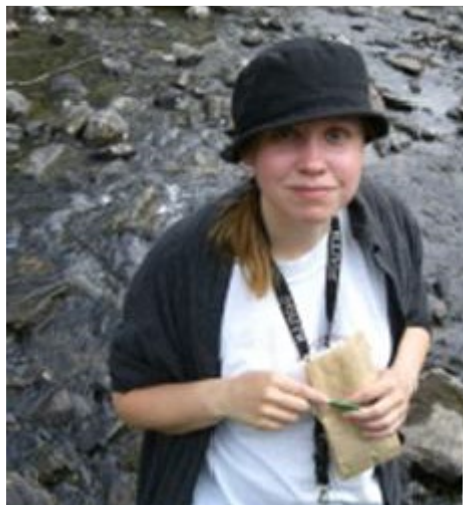
Syksyn aikana kiltta on jo ehtinyt järjestää runsaasti toimintaa ja olla monessa mukana. On ollut fuksisuunnistus yhdessä muiden luonnontieteilijäkiltojen ja OLuTin kanssa, syysretki Kevolla ja Norjassa, perinteinen fuksiviikon-loppu Hailuodossa ja samanaikaisesti fuksiviikonloppun kanssa oli sieniretki yhdessä luontoliiton kanssa. Fuksiviikon-loppuna killan hallitus jälleen kunnostautui näyttämällä pienille fukseille mahdollisimman huonoa esimerkkiä juomakäyttäytymisestä. Myös kulttuurista on harrastettu ympäristöjaooston ja Syntaksisen järjestämässä kestoiteiden ompe-luillassa. Muutama luontoiltakin on jo ollut. Teppo Rämä kertoi sieniharrastuksesta ja Mikko Pentinsaari kuukauden eliöstä, syyskallokaasta. Marraskuun luontoillassa Mikko piti meille

toisen jännittävän luontoillan kierre siipisten kummallisesta maailmasta. Killan kunnianarvoisa hallitus koki suuren menetyksen kesän

lopulla, kun monilahjakas ulkoministerimme Anna Honkanen keräsi kampeensa ja lähti vuodeksi Englantiin. Annaa paikkaamaan ulkoministerin virkaan saimme herra Antti Nätyngin, joka samalla nosti hallituksen mieskiintiön huimaan kolmeen hunksiin.

Syyslukukautta on vielä jonkin verran jäljellä ja paljon ehtii tapahtua ennen joululomaa. Kiltta järjestää muutamia bileitä ja joka kuukausi on tietenkin luontoilta. Kiltahuonettakin siivoillaan porukalla jossain vaiheessa. Ja tietenkin saamme kaikki kokea mukavan pienen tenttisukan ennen lomille lähtöä. hyvää syksynjatkoa ja opiskeluintoa kaikille!

Teija Aarrekari

Kilpisjärvellä Saananjohkalla kahlaamassa Tunturiekologian kurssilla.

Lehdykän uudet tuulet

Lehdykkä-tiimissä tapahtui tänä syksynä sukupolven vaihdos, kun päätoimittaja Anna suuntasi ulkomaille vaihtoon ja toimittaja Maria ja taittaja Juuli jättivät myös tehtävänsä. Tilalle astuimme pitkän ja vielä pitemmän harkinnan jälkeen me, eli Niina, Mari ja Antti. Täsäpä heti kättelyyn pienehkö esittely meistä, jotta tietäisitte millaisten otusten tuotosta oikein käsissänne pitelette. Ja kuten varmasti huomaatte, ulkonäkökin on saanut hieman uutta ilmettä, samoin sisältö. Tämänpä takia kaikki palaute on tervetulleempaa kuin koskaan! Mielipiteesi voit jättää tuttuun tapaan suoraan maililla Lehdykän toimitukseen tai sitten kakkoskerroksen ilmoitustaulun boxiin.

Niina Karstunen

Heips! Oon Niina Karstunen, Lehdykän uunituore päätoimittaja. Kotoisin olen Haapavedeltä, paikasta, joka antaa merkityksen kysymykselle "Hä, missä se on?". Siellä olen siis asustellut tammi-kuusta 1986 lähtien, jolloin tähän maailmaan änkesin. Ouluun vaelsin viime vuonna bilsan perässä elikkästä alotin just token vuoteni. Tällä hetkellä oon suuntautumassa eläinekolle, mut eihän sitä koskaan tiä mitä tulee vastaan. Aika näyttää.

Mua vois luonnehtia kai aika urheiluhulluksi ja sellanen oon ollu jo parisenkymmentä vuotta. Kuvio meni suurin piirtein niin että mut kiinnitettiin suksiin jo synärillä. Rastejaki mut on opetettu nousta ja siitä asti oonki ettiny niitä kaikilla mahdollisilla tavoilla - jalan, suksilla ja

pyörällä. Toi vika on ihan ykkösen, pyöräsuunnistus kicks ass:) Lehdykän pariin ajauduin sillä lailla että suostuin kun pyydettiin. Oon mä ennenkin kirjoitellu, kolumneja lehtiin ym. kivaa joten ei tää ihan uutta oo. Marin ja Näyhän kanssa tätä nyt sitte koitetaan pyörittää tavalla tai toisella, enimmäkseen kai sillä toisella... Älkääpä siis hermostuko jos Lehdykkää ei aina heti ala kuulua, vääsäminen vie aikaa. Ja melko pitkällehän se on teistäki kiinni, rakkahat lajitoiverini, ei me sitä ilman juttuja pystytää pyörittään!

Mari Kaakko

Moikkeli moi vaan kaikille! Mun viralinen nimi on Mari Katariina Kaakko, mutta saa sannaan ihan vaan Mariksi tai majiksi tai vaikka bilsakissaksi jossei muuta keksi. :) Tulin tähän maailmaan 6.6.1984 Kemissä, tuolla Perämeren persereiässä. (No ei, on se Kemi ajoittain ihan jees) Bilsalle saavuin vuosi sitte ja jotenkin selvisin jopa toiselle vuodelle vaikka fuksivuoden pippalot meinas viiä mennessään. Mutta sitte tajusin että ohan niitä pippaloita toisenaki vuonna! :D Itsehän en ole alkoholisti, olen opiskelija. Periaate on semmone että opiskelijaelämästä on revittävä kaikki irti ettei sitte vanahana käpynä mikkään kaduta. Minkäänäköstä luonnekuvausta en ossaa itestäni sanoa, oon vähän tämmönen tyyppinen kaksonen että enkelistä piruksi ja takas alta kahen sekunnin. Joskus melekosen töhö mutta kukapa meistä ei ois. :P

Tällä hetkellä vaikuttaa siltä, että musta tullee eläinekologi tai sitten jollain uskottomalla onnenkantamoisella aineenope.. Mutta ei voi tietää ja turhaa ressiä en opiskeluista ota! Tähän lehdykkä-hommaan ajauduin vähän silleen, että kun kukaan muu ei alakanu tätä hoitamaan, niin Niinan kans sitte päätettiin kokeilla. Sen verran voin luvata että taso luultavasti laskee (tai sitte joittenki mielestä nousee), mutta whatever, kärsikää nyt ku ette itekään tähän ruvennu.. :D Huhhelihui!

Antti Nätyнки

Minusta tuli sitten Lehdykän uusi taitaja. Ei minua sen enempiä tarvinnut tähän hommaan pyydellä ja suostutella. Vapaasta tahdosta ja hyvällä mielellä lähdin mukaan, sillä Lehdykkä on tosi mahtava lehti ja olisi ollut suuri vahinko jos se olisi jäänyt ilmestymättä sen vuoksi, ettei kukaan viitsisi alkaa sitä taittamaan. Taittajathan eivät sen kummemmin Lehdykkään kirjoittele vaan taittaja on se hiljainen työmyyrä jonka ansiosta tekstit ja kuvat saavat niiden kauniin ja painokelpoisen ulkoasunsa joita sitten kelpaa muillakin luetuttaa.

Aikaisempaa kokemusta tällaiseen hommaan en omaa, mutta uskon, että ”työ tekijäänsä opettaa”. Taittaminen on itse asiassa mukavaa, kun vain SAIS TAITETTAVAA enemmän. Kirjoitakaa! Hyviä tai vähemmän hyviä juttuja, kunhan kirjoitatte jotain. Aikaa tämän ensimmäisen taitoksen tekoon meni paljon odotettua kauemmin, mutta lopulta tuli valmista. Kyllä tämä tästä lähtee sujumaan.

Itsestäni vähäsen: eli olen kotoisin Pellosta, joka on mukavan rauhallinen ja rempseä kunta Torniojokilaaksossa n. 150 km Tornioista pohjoiseen Väylää seurailleen. Minut voi tunnistaa Pellon murtheesta, joka sisältää tavallista enemmän (joidenkin mielestä liiankin paljon) h-kirjaimia. Toisen opiskeluvuoteni aloitin tänä syksynä ja BT-puolen opinnot kiinnostavat eniten. Hyvää syksyä ja talvenalkua kaikille.

Lehdykän toimitus. vasemmalta: Niina, Antti ja Mari

Kansainvälistymistä - meillä tai muualla

Hanne Ruotsalainen

Tiedän jo heti alkuun, että nyt minua bilsan laitoksella paremmin tuntevat nauravat jo pienissä mielissään. Mitä ihmettä minä nyt siis puhun, kansainvälistymisestä. Minä, jota ei ole koskaan kiinnostanut vaihtoon lähtö tai harjoittelun suorittaminen ulkomailla. Edes ulkomaanmatkailu ei ole minulle "the juttu". Okei, onhan ulkomailla kiva käydä, mutta silti käytän vähäiset rahani helpommin ja mieluummin johonkin muuhun. Kansainvälistyminen on kuitenkin paljon muutakin kuin ulkomailla suoritettuja opintoja. Enää ei tarvitse edes lähteä ulkomaille saadakseen kansainvälistä kokemusta. Puhutaan kotikansainvälistymisestä, jota voi harjoittaa aivan kotisuo-
messsa, omassa ihanassa Oulussamme.

Opetusministeriön linjausten mukaan ulkomaisten tutkinto-opiskelijoiden (tutkari) määrää halutaan kasvattaa suomalaisissa korkeakouluissa. Tutkarit suorittavat siis Suomessa koko tutkintonsa. Tavoitteena on, että vuonna 2012 heitä on 12000 nykyisen noin 7000 opiskelijan sijasta. Kova tavoite, johon yliopistot mieluusti kuitenkin yhtyvät. Oulunkin yliopiston strategiassa kansainvälistyminen on nostettu voimakkaasti esille. Nyt onkin alkanut yliopistojen välinen kilpailu ulkomaisista opiskelijoista. Valitettavasti meidän yliopistomme jotenkin harhaisesti kuvittelee (monien muiden joukossa), että me olemme niin kiinnostava yliopisto täällä kaukana pohjoisessa, että kyllä ulkomaiset opiskelijat haluavat tänne sankoin joukoin. Meillä ei kuitenkaan ole

tarjota ulkomaisille opiskelijoille kunnollisia tukipalveluja, usein ei ole edes selvää kenen vastuulla he ovat, KV-yksikön, tiedekunnan, laitoksen vai jonkun muun tahon. Tänä syksynä aloitettu ulkomaisen tutkinto-opiskelijoiden pienryhmäohjaus parantaa heidän asemaansa hitusen, mutta edelleenkin yliopistolla ei ole täysipäiväistä ihmistä hoitamassa tutkareiden asioita.

Pakkaa sekoittaa EU- ja ETA-maiden ulkopuolisille tutkinto-opiskelijoille suunnitellut lukukausimaksut. Jotenkin kummasti valtionhallinnon puolella on vallalla käsitys, että jopa yli kymmenen tuhannen euron lukukausimaksut lisäävät Suomeen tulevaa opiskelijavirtaa. Tutkareille tehdyissä selvityksissä on kuitenkin käynyt ilmi, että suurin osa tutkareista on tullut opiskelemaan Suomeen juuri maksuttoman, mutta korkeatasoisen koulutuksen vuoksi. Suurin osa heistä olisi myös valinnut opiskelumaakseen jonkun muun kuin Suomen, jos korkeakouluissamme olisi lukukausimaksut. Suomi on moniin muihin Euroopan maihin verrattuna kallis maa elää, tutkareille jo pelkistä normaaleista elinkustannuksista selviäminen saattaa olla työn takana. Jos tähän päälle siis lisään lukukausimaksut, saamme todellakin sanoa hyvästit lisääntyvälle ulkomaalaisten opiskelijoiden joukolle. Vaikka lukukausimaksuja kattamaan luotaisiin stipendijärjestelmä, kaikki opiskelijat eivät voi saada stipendiä.

Mikä siis nyt on koko juttuni ydin?

Haluan yhdistää biologien pienissä mielissä tutkinto-opiskelijat ja kotikansainvälistymisen. Kotikansainvälistymisellä tarkoitetaan kaikkea kansainvälistä toimintaa kotisuomessa. Siispä kaikki kanssakäyminen tutkareiden ja vaihtareiden kanssa on juuri sitä. Siinä tutustutaan uusiin kulttuureihin, luodaan suhteita Suomen rajojen ulkopuolelle ja parannetaan kielitaitoa. Ylioppilaskuntakin tarjoaa mahdollisuuksia kotikansainvälistymiseen. OYY:n alaisuudessa toimii ESN-jaosto, jonka toiminnassa on mukana paljon vaihtareita ja toiminta onkin paljon heille suunnattua. Mukana on myös innokkaita suomalaisia opiskelijoita, jotka haluavat olla mukana järjestämässä elämyksiä ulkomaalaisille opiskelijoille. OYY:ssa toimii myös KV-jaosto, jossa pohditaan vaihtareiden ja tutkareiden asemaa, opiskelijoiden liikkuvuutta ja mietitään muutakin KV-toimintaa niin yliopistolla kuin laajemmalla kentällä. Yliopiston puolella Kielikeskus antaa kielitaidon lisäksi pontta myös kansainvälistymiseen mm. Cafe Lingua ja Tandem-toiminnan muodossa.

Viime vuosina myös ainejärjestöt ovat tajunneet vaihtareissa ja tutkareissa piilevän potentiaalin. Sen lisäksi että vaihtarit lähtevät innokkaasti bileisiin mukaan ja tuovat vielä kaveritkin tullessaan, saadaan kansainvälistyminen ainejärjestöjen kautta mahdollisimman lähelle riviopiskelijaa. Siitä hyötyvät kaikki: suomalaiset opiskelijat kansainvälistyvät, saavat kenties kipinän lähteä vaihtoon ja ulkomaiset opiskelijat tutustuvat suomalaiseen opiskelijakulttuuriin ja oman opiskelualansa suomalaisiin opiskelijoihin. Itse näen tärkeänä juuri

ainejärjestöjen roolin vaihtareiden ja tutkareiden sopeuttamisessa suomalaisiin tapoihin ja korkeakoulukenttään. Näin he saavat tietoa ja kokemusta oman alansa tavoista.

Itse olen siis aiemmin lähes kammoksunut kansainvälistymistä, en ole nähnyt sitä itselleni tärkeänä. Tämän vuoden aikana olen kuitenkin saanut siihen jonkinlaisen kipinän. Edelleenkin suunnitelmistani ei ole lähteä vaihtoon, vaan ennen kaikkea tutustua kansainväliseen tiedeyhteisöömme. OYY:n hallituspestin myötä olen joutunut/päässyt tutustumaan yliopistomme ulkomaisten opiskelijoiden asemaan, ja pohtimaan myös sen tulevaisuutta. Kahteen kansainväliseen seminaariin osallistuminen on pakottanut minut puhumaan englantia, mitä yleensä siis yritän välttää. Seminaarien myötä olen joutunut myös pohtimaan suomalaista korkeakoulukenttää suhteessa muihin maihin, opiskelijan asemaa edelleen kansainvälistyvässä tiedeyhteisössä ja sitä, antaako koulutuksemme meille eväät kansainvälisen tutkimusyhteistyön tekemiseen. Aiempi kiinnostuksenpuutteeni kansainvälisiä asioita kohtaa oli lähinnä tietämättömyyttä ja pelkoa siitä, että joudun käyttämään englantia. Nyt voinkin sanoa, että ”nälkä kasvaa syödessä”.

Hanne Ruotsalainen on OYY:n hallituksen varapuheenjohtaja ja koulutuspoliittinen vastaava vastuualueenaan kansainvälinen koulutuspolitiikka. Sähköpostia Hannelle voit lähettää osoitteeseen hanne.ruotsalainen@oyy.fi

RMJ vs. Kalajoen juhannus

Kalajoen juhannus

Kalajoen Hiekkasärkkien leirintäalue, tuo Pelimiehen, amisautojen ja alastomien miesten mekka - ainakin juhannuksena. Kalajoen Juhannus on jo käsite, varsinkin niille, jotka siitä joskus ovat kuulleet. Torstaista sunnuntaihin pyörivä festarihässäkkä kerää kiitettävästi porukkaa koko Suomesta, joskin suurin osa taitaakin valua paikalle lähinnä Pohjanmaan lakeuksilta. Tänä kesänä paikalle löysi mukavat 40 000 juhlijaa. Mistä siis on kyse? Festarialue koostuu Hiekkasärkkien leirintäalueesta ympäristöineen, vaikka rajoilla onkin taipumus hämärtyä innokkaimpien juhlijoiden vaikutuksesta. Niinpä eksyneitä sieluja voi tavata muun muassa golfkentältä, mereltä ja Kalajoen keskustasta. Paikalta löytyy yksi päälava, jolle kipuaa vuosi vuoden jälkeen Suomen kärkinimet. Tänä vuonna esiintyjäkaartiin lukeutui esim. Apulanta, Maija Vilkkumaa, Don Johnson Big Band, Lordi, Diablo, Neljä Ruusua, 69 Eyes, Poets of the Fall... Ulkomaisena vahvistuksena keikan kävi heittämässä myös Akcent, tuo Romanian lahja maailman naisille. ...Kylie anna mulle tsäänssi... Alueelle myydään sekä päivälippuja että kolmen päivän rannekkeita.

Itse tyydyin kavereideni kanssa pelkästään perjantain lippuun tiukan opiskelijabudjetin pakottamana. Suurin osa kyseisen päivän bändeistä tuli jälleen kerran missattua, mutta nou hätä, niin käy monille! Ja ainahan saattoi siirtyä bileteltaan bailaamaan ja nauttimaan virvokkeista, päivä kun oli kuuma ja nestehukka saattoi yllättää ahkeran juhlijan. Ja jos bändit eivät kiinnosta, tai muuten vain ei ole rahaa lippuun, sekin on nou hätä! Juhannuskansaa löytyy pilvin pimein myös alueen ulkopuolelta, jossa palvelee myös Dyyini-baari.

Muutosta edellisiin vuosiin oli tullut siinä, että varsinaiselle teltta-alueelle eivät tällä kertaa päässeet muut kuin kolmen päivän rannekkeen lunastaneet. Päivälipulla liikkeellä olleet (eli me) missasivat siis niin pool party-teltan, kuin juhannuksen parhaat bileet; telttakansan yksityiset pippalot. Hauskaa teltta-alueella on takuuvarmasti, sillä etenkin miespuoliset juhlijat ottavat varsin mielellään mukaan muutaman juhannusneidon. Miksihän... Ja sama pätee varmasti toisinkin päin. Tarkemmin ajateltuna tuntuu, että se pätee oikeastaan miten päin vaan!

Viime vuosilta mieleen ovat syöpyneet mm. pelkkiin läpinäkyviin sadetakkeihin sonnustautunut iloinen veljeskunta ja heppu, joka oli piirtänyt vihreällä permanent-tussilla kasvoihinsa viikset ja parran, sekä värittänyt myös kulmakarvansa ja osan hampaistaan ja kehuskeli räjäyttäneensä leirintäalueen kaupan liian kalliin tupakan takia. Pystyssäpä oli sekin puoti. Ja tänä vuonna epätoivoinen tallikaveri yritti varastaa Fiat Unostani akun. Että näin. Järjetöntä menoa on luvassa varmasti myös ensi vuonna ja ellette usko, menkää kokeilemaan:D

Raumanmeren juhannus

Raumanmeren Juhannus pärähti käyntiin torstaina 22.6.2006. Kaksihenkiseksi kutistunut seurueemme, johon itseni lisäksi kuului ystäväni Sami, lähti matkaan Turusta päivällä kolmen aikaan. Matka kesti vajaan tunnin, mutta Raumalla menikin sitten hetki pyöriessä ja suunnistaessa kohti leirintäaluetta. Kaikesta huolimatta se kuitenkin löytyi ja telttakin saatiin vaikeuksitta pystyyn, tosin täytyy myöntää että itse en laittanut tikkua ristiin siinä suhteessa.. Leirintäalue täyttyi mukavaan tahtiin ja rupesimme korkkailemaan ensimmäisiä pulloja heti asetuttuamme aloillemme. Kauaa emme olleet kaksin, sillä Antti suoraan Suomen Porista soitti ja tuli hakemaan meidät heidän asuntovau-nulleen. Matkalla kävimme moikkaamassa Antin veljeä joka

oli kavereineen laittanut saluunan pystyyn. Aloittelimme siis juhannusta noin reilun kymmenen porilaisen kanssa, ja "tuanoinnii" oli varmaankin ainoa fraasi jonka suurin piirtein tajusimme. Hauskaa kuitenkin oli ja jossain vaiheessa siirryimme kohti festarialuetta. Tässä vaiheessa muistikuvat hiukan katkeilevat, mutta torstai kuitenkin huipentui Lordin keikkaan, Hard Rock Hallelujaan ja tuhansiin paperisilppuihin.

Perjantai valkeni suhteellisen hyvällä hapella ja viimeistään heräsin kun kävin jäätävässä festarisuihkussa. Päätimme päästä heti uuteen nousuun koska oli kiire Poets Of The Fallin keikalle joka oli "jo" neljältä. Tapasimme jälleen Antin ja suunnistimme yhdessä rantalavan eturiviin, ja täytyy sanoa että POTF oli ihan mahtava! Keikan jälkeen tajusimme että olikin jo melko karmiva nälkä, joten lähdimme Samin kanssa syömään ja hakemaan autolta lisää virvokkeita (onneksi Samilla oli iso reppu niin ei tarvinnut sen useammin autolla ravata). Loppuilta menikin porilaisten kanssa hengatessa ja nauttiessa auringosta ja hyvistä esiin-tyjistä. Puolenyön aikaan päätin toteuttaa kymmenvuotisen haaveeni ja hypätä benjihypyn, koska kerrankin siihen oli varaa. Benji ei ollut kovin korkea, vain 60m, mutta ekaksi kerraksi ihan riittävä. Ja se tunne oli ihan mahtava!

Sami kuvasi hypyn videolle ja Antti ja Timo olivat myös todistamassa mun juhannuksen huipentumaa. Hyppään kyllä uudestaan kunhan löydän vähintään 100m korkean nosturin ja löydän siihen hyppyyn rahat jostain. Lauantai-aamuna olikin sitten astetta heikompia happi. Rantanorjan epäsäännölliset verbit tuli tutuiksi mutta kylläpä se olo siitä sitten iltapäivällä parani. Olin kyllä katkera kun Samilla ei ollu minkäänlaisia olotiloja, mutta toisaalta sepä olikin mennä nukkumaan 4-5h aikaisemmin ja ottanut maltillisemmin kuin allekirjoittanut. Suunnistettiin sitten alkuillasta jälleen festarialueelle kuuntelemaan viimeisen illan bändit. Viimeinen esiintyjä oli legendaarinen Popeda, ja täytyy kyllä sanoa että olin aivan liekeissä siellä hyppimässä kolmekymppisten ukkojen kanssa ja laulamassa Kersantti Karoliinaa. Popedan keikan jälkeen Sami lähti nukkumaan mutta itse suunnistin vielä porilaisten asuntovaunulle nauramaan. (Kuva panolampaasta ja makkarasta ei koskaan haihdu verkkokalvoiltani..) Sunnuntaiaamun valjetessa suunnistin omalle teltalle nukkumaan, kiitollisena siitä että Sami oli lupautunut ajamaan meidät Turkuun kun heräisimme.

Ensimmäinen juhannus festareilla oli sitten koettu, ja fiilikset olivat kyllä äärettömän positiiviset vaikka väsymys oli ihan huippulaatua. Mitään ei edes mennyt rikki tai kadonnut! Koko sunnuntai meni nukkuessa ja olin kyllä äärettömän ylpeä Samista, joka jaksoi mennä töihin vielä yöksi. Että semmosta, ensi vuonna kyllä varmasti uudestaan isomalla porukalla ja vähintään yhtä hyvällä meiningillä! (ja jos sitten vaikka sitä benji-nosturiakin olisi korotettu..)

Nostokurki ja Maji
Copyright Näyhis

Tunturipurojen raikkautta

Tunturiekologian kurssi 2.8-11.8.2006 Kilpisjärvellä

Matkalla mukana: Teija Aarrekari, Anni Kortenieniemi, Mikko Pentinsaari, Teppo Rämä, Tiina Sauvola, Tuija Selänpää, Marianne Tolonen, Henty Tuovinen sekä retkioppaamme Risto Virtanen

Kesäisenä keskiviikkiaamuna reipas kahdeksanhenkinen iskuryhmämme kerääntyi puutarhan parkkipaikalle odottamaan kyytiä. Lopulta sininen turbodieselimme sekä autonkuljettajanime Risto saapuivat paikalle. Pakkasimme auton takaloosin täyteen tavaraa ja loput tavarat angettiin penkkien väliin. Kaikkien löydettyä paikkansa autossa, käänsimme kokkamme kohti pohjoista. Matka kesti ja kesti ja kesti.. Auton musiikkivalikoima ei ainakaan edesauttanut matkan sujumista. Mitä lähemmäksi Kilpisjärven rajapyykkiä pääsimme, sen sairaammiksi jutut kävivät auton takaosassa. Vai oletko koskaan kuullut norpista jotka uivat vastavirtaan kutemaan? Mutta onneksi saimme katsella iloisia ja hyvätapaisia ruotsalaisia joen toiselle puolella. Varmasti meistä jokainen oppi heiltä paljon. Välillä piti pysähtyä oikomaan jalkojaan ja juomaan kahvia, ja kayda ihastele-massa kaikkien norjalaisten suosikki Alkoa Muoniossa.

Loppumatkasta kävimme katsomassa komeaa Palsasuota jossa oli noin viisimetrisiä palsoja. Paikka oli huonolla tavalla ikimuistoinen, sillä koimme siellä valtavan järkytyksen. Kaikki kahdeksan Joensuulaista opiskelijaa osoittautuivat naispuolisiksi. Perille päästyämme koimme toisen järkytyksen.

Majoitustilamme, Helsingin yliopiston Kilpisjärven tutkimusasema ei ihan vastannut käsitystämme tutkimusasemasta. Oulangan tunkkaisten huoneiden jälkeen kahden hengen huoneet omalla WC:llä ja suihkulla tuntuivat luksussuihteiltä.

Torstiaamu kului luentosalissa. Perehdyimme arktis-alpiinisten alueiden eliöstöön ja ekologiaan Riston ja joensuulaisen Heikki Roinisen johdolla. Ilta-päivällä oli luvassa kevyttä retkeilyä Saanan alarinteellä tutustuen tunturisoihin ja -lehtoihin. Näimme muutamia uusia lajeja, kuten kultarikon. Päivän mitaan havaitsimme rnyös aseman ruokatarjonnan painivan ihan eri sarjassa kuin Hailuodon ja Oulangan päperöt. Kahvi ja jalkiruoka joka ruualla tuntuivat jo hemmottelulta.

Perjantaina aloitimme tunturikasvillisuuden ekologian luennolla. Sit ten lähdimme eväinemme maastoon.

Suuntana oli Saanan etelärinne ja päivän polttavana puheenaiheena lumi-suojan, fysikaalisten häiriöiden ja maaperätekijöiden merkitys tunturi-luonnossa jne. Kävellessämme Saananjohkaa ylöspäin, laitoimme puron varsille neljään paikkaan pitfall-pyydyksiä ötökkäguru Mikon johdolla. Samalla opimme, että Fairysta ja tunturipurovesta voi saada hyviä drinkkejä (älä kokeile kotona!). Päivä venähti pitkäksi, ja pelko myöhästyä päivälliseltä sai meidät kirjaamaan pitkin Saanan rinnettä suoraan kohti asemaa. Ihan hyvä idea näin pape rilla mutta kun kärsii korkeanpai kankammosta, ei ole kauhean kiva kiikkua lähes pystysuoralla seinämällä rakkalcivien joukossa. Kyllä se sivuttain liikkuminen vielä onnistui, mutta kun lähdettiin laskeutumaan alas, meinasit tuskanhiki pukata pintaan. Mutta tärkeintä oli, että ehdimme päivälliselle!

Mikko ja Tuija juovat Fairya ja tunturipuron vettä.

Illalla koirnne järkytyksen. paratiisisakin on puutteita. Aseman ranta sauna oli mitättömän pieni, eikä siellä ollut lainkaan suihkua! Oulun asemilla sau-

noneena (joka päivä ja pitkään) tuntui melko kohtuuttonialta, että Kilpisjärvellä oli sauna kaksi kertaa viikossa ja aikaa oli varattu tunti tytöille ja tunti pojille. Ja tosiaan siellä oli muitakin opiskelijoita kuin me. Lannistumatta tästä päätimme Tiinan ja Annin kanssa uhmata Kilpisjärven hyisiä tyrskyjä ja käydä uimassa, Kirosanola ei säästeltä kylmän veden ja liukkaiden kivien takia. Ensimmäisenä veteen joutunut Anni tarkisti reitin, jonka takia joutui värjötteleä vedessä melko pitkään. Me muut uskalsimme vetäistä hurjat kaksi vetoa aavalle ja sitten äkkiä takaisin laiturille

Lauantai alkoi kasvi-herbivori-vuorovai-
kus tundralla luennolla. Sitten kokosimme kampeemme ja suuntasimme Jehkatsille. Päivän aiheena oli poro- ja pikkujyrsijälaidunnuksen vaikutus paljakkakasvillisuuteen. Näimme nenäsai-
vartajan, joka munii poron sieraimiin aiheuttaen porolle hengitysvaikeuksia. Heikki kertoi hauskan jutun eräästä tutkijasta, joka oli innoissaan tulkinut jotain työmiehen hymy vilkkuu, jolloin tällainen saivartaja oli lennähtän tutkijan *piip*:iin. Havaitsimme myös, että näin naispuolisena henkilönä, saattaa olla melko hankalaa löytää tunturin laelta suojaista vessa paikkaa. Paluumatkan koittaessa, ryhmämme muut jäsenet päättivät vielä lähteä kiertotietä, jotta näkisivät jonkun hienon kasvin (mikälie). Vatsamme kuitenkin kurnivat siinä vaiheessa jo niin äänekkäästi, että päätimme lähteä suoraan asemalle syömään. Illalla oli diaesitys pale- ja nearktista alueilta eli näimme hauskoja kuvia Riston ja Heikin Venäjän matkalta.

Team Lehdykkä toivottaa kinkkur

**feat. tonttupojat
rikasta joulua!**

Teimme lukemattoman määrän kasviruutuja, vaikka alueen kasvillisuuden yleiskartoituskin olisi riittänyt. Illalla yritimme epätoivoisesti saada jotain paperille. mulla jotenkin kuitenkin päädyimme TV:n ääreen.

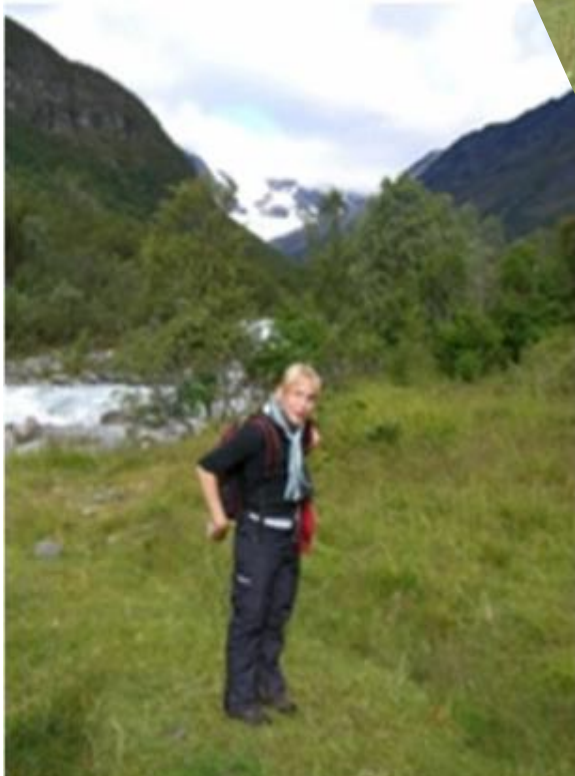
Tiistaina kävimme Siilasjärvellä. jonne Mikko oli vienyt jo aiemmin muutamia pitfall-pyödyksiä (eli hän ei siis yrittänyt-kään karata Norjaan). Teimme lähinnä Riston johdolla kasvillisuuden yleiskartoituksen. Sitten kävimme aseman lähi-lehdossa Mariannen kanssa tekemässä muutamia kasviruutuja. Lehdosto löysimme yllättävän vähän kasvilajeja, mikä saattoi johtua siitä, että aseman johtajan pelossa emme iurrikaan uskaltaneet nyhtää kasveja irti maasta. Loppupäivä kului tietokoneen ääressä enemmän tai vähemmän rattoisasti. Keskittymiskyvyn loppuessa (eli melko pian) siirryimme jälleen TV:n ääreen Mikon jatkaessa puurtamista.

Sunnuntaina lähdimme suoraan Muotakatan vaaralle. Aiheena tällä kertaa oli metsänraja ja poro-riekko sahapistiäis-kasvi-vuaro-vaikutukset. Tutustuimme Heikin ja Riston yhteisiin pitkäaikais-tutkimuksiin. Pääsimme kokeilemaan sadevarusteitamme ainoan kerran koko kurssin aikana. Kaikkina muina päivinä paistoi aurinko ja oli lämmintä ja ihanaa. Paluumatkalla näimme mystisiä kakan peittämiä päästäisiä.

Maanantaina aloimme tehdä ryhmissä raportteja. Me sekä Anni, Mikko ja Marianne lähdimme Saanan etelärinteelle tutkimaan puro- ja rantakasvillisuutta. Lisäksi Mikko tyhjensi pitfall-pyödyksiä.

Keskiviikkona oli kauan odotettu Norjan reissu. Kaikki kurssilaiset pääsivät kuin pääsivätkin mukaan, vaikka osalla edellinen päivä oli kulunut fiunssan kourissa. Ajomatka kesti puoitoista tuntia ja sitten jatkoimme jalkaisin kohti Vestbreen jäätikköä. Matkalla näimme paljon lampaita, sekä mustia että valkoisia ja harvinaista norjalaista epifyyt-tijäkälää. Matkamme taittui seurailleen upeaa jäätikköjokea, josta muutamat kurssilaiset uskaltautuivat juomaan uhmaten mämmuttipulua. Vastoin yleistä käsitystä, kyseinen tauti on todellinen syy mämmuttien sukupuuttoon. Matkalla näimme myös sandurin. Putoavien jäälohkareiden vuoksi emme päässeet ihan jäätikön reunalle asti, vaan tyy-

dyimme ihastelemaan sitä kauempaa. Paluumatkalla pysähdyimme erään vuonon rantaan ihastelemaan Jäämer-
ta ja näimme muutaman pyöriäisen.

Anni Norjassa. Trikkikuva vai ei?

Mikko tonkii ötököitä Norjassa

Norjalaisia perunafarmareita

Torstaina viimeistelimme raporttimme. Illalla paistoimme muurin-pohjalettuja ja maggaraa kodassa yhdessä joensuulaisten kanssa. Perjantaina esiteltiin raportit. Allekirjoittaneet päättivät jättää esityspuolen viisaampien huoleksi ja keskittyivät kuuntelemaan muiden esityksiä. Puoleen päivään mennessä Turbodiesel tummennetuilla takalaseilla oli pakattuna. Matkaoppaamme Risto jäi vielä Kilpisjärvelle Heikin kanssa jatkamaan ikusuusprojektiaan, joten meidän oli tyyty-

minen Tepon ja Henryn enemmän tai vähemmän kuoppaiseen kyytiin. Huomautetaan tässä vaiheessa, että kuskipuoleinen ovi oli rikki jo ennen kuin lähdimme matkaan. Vähän Kolarin kumikorjaamoon jälkeen meiltä puhkesi rengas. Näppärinä poikina pojat saivat sen nopeasti vaihdettua, kunhan se vararengas ensin löytyi. Tunnelma autossa oli kuumen kostean hikiä. Vähän ennen Oulua autossa alkoi haista palaneelta. Syykin tähän se Msi. Autonmm oli pakattu niin tiiviisti, että edes etupenkin takana olevan tuulettimen päälle ei oltu jätetty tyhjää tilaa. Tämän seurauksena Henryn

ei ravinnut kuivata kasvinnäytteitä pitkään. Tulipalolta onneksi säästyttiin. Loppujen lopuksi pääsimme ehjin nahoin perille.

Teija Aarrekari ja Tuija Selänpää

Mikkoa janottaa Saananjohkalla

Tuija, Mikko, Tiina ja Anni iloisina Norjassa

Lapin ekskursio

Nelli Rönkä

Tiistai 19.9.2006

Matkaan lähden, matkaan lähden... Starttasimme tiistaiamuna klo 9 matkan kohti pohjoista, tarkemmin ottaen kohti Utsjokea. Matkan tarkoituksena oli kolmen päivän vaelluskeikka Kevon seutuville, 35 kilometriä kaiken kaikkiaan, ja loppuhuipennuksena päivämatka Norjaan, Jäämeren rannalle.

Matka alkoi hyvissä merkeissä; pääsimme jo heti alusta tutustumaan Jusku-Fabion levykokoelmaan. Mutta ei siitä sen enempää.

Muutaman pysähdyksen ja lukuisten päiväunien jälkeen saavuimme iltakuuden maissa perille Turun Yliopiston Kevon tutkimusasemalle. Majoituimme 2-4 hengen kodikkaisiin mökkeihin - nimiltään Kallukka, Kirnu, Kopara ym. k:lla alkavia poroihin liittyviä nimiä - Kevojärven rannalle. Päärakennus ruokaloiheen ja kunnon suihkuineen oli järven toisella rannalla, joten sinne piti ajaa bussilla, vartin verran suuntaansa, syömään.

Keskiviikko 20.9.2006

Aamupalan jälkeen meidät lyhyempi matkalaiset vietiin bussilla vaelluksen aloituspaikalle Utsjoen keskustan lähetyville. Pääsimme aloittamaan patikointin kymmenen jälkeen.

Muutaman kilometrin jälkeen alkoi sataa harvakseltaan lunta. Söimme eväät niin ikään lumisateessa, minkä jälkeen jatkoimme matkaa sen suuremmitta kom

melluksitta. Määränpäänä oli autiotupa Koahpilasjärven rannalla, noin 15 kilometrin päässä aloituspaikasta.

Iltapäivällä neljän aikoihin saavuimme Kammille, pienelle kahden hengen turvemajalle. Osa porukasta tahtoi käydä vilkaisemassa miltä siellä näytti. Maja sijaitsi jyrkän mäen juurella, joten osa meistä, myös minä, jäi mieluummin ylös välttääkseen takaisinnousun ja säästääkseen kipeitä jäseniään...

Vielä pari kilometriä ja olimme perillä yöpymispaikallamme Koahpilasjärvellä

Hieman hirvitti se, että myös tupa sijaitsee jyrkän rinteiden juurella; miten ihmeessä sen pääsee seuraavana aamuna ylös?! Alas rinnettä kuitenkin vyöryttiin. Kamiina päälle, ruuat tulelle ja lepäämään. Sitten hieman lämmikettä ja opettamaan vaihtareille suomalaisia pieruhuumoria. Hyvin (?) meni kaupaksi.

Ai niin, Max näki tunturipöllön viiden metrin päästä!!!

Torstai 21.9.2006

Likimain kolmentoista tunnin yöunien ja tukevan nuudeli-pasta/nötköttiaamupalan jälkeen lähdimme taas liikkeelle. Aurinko paistoi ja ilma oli kylmäkö. Kävely oli hieman kankeaa, mutta kaikki pääsivät tuvan edessä odottavan ylämäen laelle. Koko matka tuntui vilahtavan todella nopeasti, eikä rikkakaan tuntunut painavan niin paljon kuin edellispäivänä.

Puolivälissä kymmenen kilometrin päivämatkaamme pysähdyimme syömään pienen järven rannalle. Pian sen jälkeen Jusku ja Matti jäivät kalalle, muut pääsivät ylittämään vastaan tullutta jokea vaijerisysteemin avulla. Ylitys sujui muuten hyvin, mutta Anne molskahti veteen eikä saanut enää kenkiään kuivaksi loppureissun aikana... Ei mennyt enää pitkästi, kun saavuimme Utsjoelle vievän tien varteen Kirkkotuville, josta Suorsan Mika, bussikuskimme, noukki meidät kyytiin.

Suunnitelmamme siis muuttui matkan aikana; toinen yö luonnossa ja kolmas vaelluspäivä vaihtuivat saunaan, mök-

kiyöhön ja päiväretkeen ilman rinkkoja. Tarkoituksena oli ehtiä pitkämatkalaisia vastaan Kevon kanjonin edustalla olevalle nuotiopaikalle makkaranpaistoon.

Perjantai 22.9.2006

Aamulla kymmeneltä lähdimme liikkeelle kohti Kevon kanjonia. Maassa oli lunta, paikat kauniita. Matka sujui todella joutuisasti; jo parissa tunnissa olimme perillä. Kuitenkin Esa, Hanna-Riikka ja Tuukka kumppareineen tulivat vastaan jo matkan alkumetreillä, loput porukasta hieman myöhemmin. Olisi siis pitänyt lähteä aiemmin liikkeelle, jotta olisimme ehtineet nuotion ääreen yhtä aikaa heidän kanssaan.

Pysähdyimme joka tapauksessa itse nuotiolle syömään ja juomaan lämmintä. Talsimme takaisin bussille ja pääsimme syömään illallista asemalle, hieman väsyneinä ja jotkut himpun verran liiankin väsyneinä, päätellen sieltä täältä kuuluvasta hysteerisestä naurusta...

Lauantai 23.9.2006, viimeinen ilta

Mennään Norjaan!! Kyyti lähti aamuella, Nuorgamin kautta ajeleskeltiin. Norjassa näytti kivalta, oli puutonta seutua ja nätin värisiä taloja. Ajoimme ihan Varangin niemimaan itänokkiaan, Vardø -saarelle. Perillä pysähdyimme pariaksi tunniksi syömään ja katselemaan lintuja. Näimme meri- ja karimetsoja, pikkukajavia, kaikenlaisia lokkeja, merikotkia, pari piekanaa, riskilöitä, jopa suulan, ja yhden luotokirvisen. Ei valaita näkyvissä, mikä vähän harmitti.

Seuraavan pysähdyspaikkamme piti olla niemen etelärannalla sijaitseva Vardsjø, myös hyvä lintupaikka, mutta koska satoi vettä, menimmeekin markettiin. Siellä oli hassunnimisiä ruokia, mm. Joikakakor i viltsaus.

Niin, ja tärkein meinasi unohtua; pysähdyimme Jäämeren rannalle keräämään simpukoita ja kuvaamaan rannalle ajellehtineitä meduusoja - paitsi minä ja Jusku: me menimme uimaan. Vesi oli, sanotaanko vilpoista, mutta tulipahan sekin tehtyä!

Aino ja merisiilit

Illalla saunoimme ja pelasimme Aliasta. Ja söimme ja joimme, ja pelasimme arvausleikkiä. Ja kun muut menivät nukkumaan, me loput (Jusku, Matti, Tarmo, Tuukka, Jonatan, Boi, Krista ja minä) pistimme nuotion pystyyn ja lauloimme. Itse väsähdin jo viideltä, mutta muut jatkoivat vielä kun kömmin sänkyyn. Nukahdin jostain mökin ulkopuolelta kuuluvaan hoilaukseen.

Aamulla lähdimme takaisin kohti Oulua. Reissu oli kaikin puolin mahtava, kiitos osallistuneille! Koko homman voisi kenties kiteyttää erään kaikille reissussa olleille tutuksi tulleen laulun sanoin, niitä kuitenkin hieman muunnellen: "Siellä juotiin, siellä pierrettiin..."

Jusku ja Nelli uimassa

BILSAKISSAN PALSIÄ

Kenttiskesä 2006

Kävipä sitten niin että löysin tämän nakin omien silmiäni edestä kun kukaan ei suostunut alkuperäisistä lupauksenpuolikkaista huolimatta kirjoittamaan kenttiskokemuksia. V**tu teijän kanssa!! :D Sorry kaverit, en muista juuri mtn mutta pakkohan se on jotain rustata.. Ette sitten kitise jos tulee jottai errorereita!

Sunnuntaina 4.6.2006 majin Vekkuliin ahtautui itseni lisäksi neljä muuta reipasta piolokinalakua ja matka kohti Hailuotoa ja kesän kenttisupeamaa alkoi. Ja eihän se voinut alkaa muuten kuin vauhdikkaasti. Majin Vekkuli ja Niinan Uno ottivat kunnon startin kyydissään kuskien lisäksi Antti, Timo V, Kaisa, Maija ja Elisa kun matka lautalle taitettiin parissakymmenessä minuutissa kaikkia luonnonlakeja ja nopeusrajoituksia uhmaten.. Mutta kerittiinpä lautalle joten kyllä se kannatti. :D

Vesielukan Hailuodon osuus kesti kuusi päivää, joiden aikana saimme tutustua erinäköisiin vedeneläviin. Ahdin kanssa

tutkittiin kaloja, Pauliinan kanssa viravesien pohjaeläimiä, Timon kanssa lammen pohjaeläimiä, Marjaanan kanssa planktoneita ja Saijan kanssa käytiin nuottaamassa. Kaksi mielenkiintoisinta päivää olivat olotilojen puolesta päivät Timon ja Saijan kanssa. Tiistaina nimittäin oltiin Sumpussa juhlimassa allekirjoittaneen 22-vuotispäivää ja jostakin kumman syystä keskiviikkoamuna seisominen auringonpaisteissa lammen pohjamudissa ei ollut ihan sitä mitä olisin toivonut. Mutta, siitä selvittiin ja näytteetkin saatiin kerättyä.

Nuottaaminen Saijan kanssa oli kurssin Hailuoto-osuuden viimeisenä päivänä, ja silloin oli aika heikko happi vähän jokaisella koska edellisenä iltana oli Sumpussa vietetty harvinaisen rai-lakas ilta (Timon ja Pauliinan tulkinta Aikuisesta naisesta oli ikimuistoinen). No, nuottaaminen sujui kuitenkin melkein vaikeuksista. Kävin jopa ottamassa talviturkin pois jäätävässä vedessä sen jälkeen kun aalto oli iskeytynyt suoraan kahluuhousujeni sisään.

Jukka ja Kaisa. Hailuodon kovin duo.

Karaokea Sumpussa

Enemmän tai vähemmän rauhallisen viikonlopun jälkeen suunnistimme sunnuntai-iltana kohti Oulankaa. Tällä kertaa ajettiin hieman rauhallisemmin, johtui ehkä siitä että kuskia vaihdettiin ja Antti ja Timo V. saivat vuorotella ajamisessa (miehethän eivät tunnetusti uskalla ajaa lujaa). Matkalla pysähdyimme ”huoltoasemalla” jonka pihassa oli trampoliini, josta Timon kanssa innostuimme kuin pikkukakarot (”Koiria hyppii tasajalkaa”.. huhheli hui..). Oulangalla jatkettiin samoissa ryhmissä kuin Hailuodossa, ja opettajatkin olivat samat kuin aiem

min. Uutena asiana saimme kokeilla sähkökalastusta ja kalojen oksettamista, joka oli muuten todella mielenkiintoista.

Niina, Mari ja Kaisa sähkökalastamassa

Enempää en ikävä kyllä näin yhtäkkiä muista tästä kenttäkurssista, mutta onneksi kuvia on sitäkin enemmän. Jos kiinnostaa niin niitä saa tulla katselemaan. :)

Juhannuksen jälkeen alkoi kasvitieteen kenttäkurssi. Ennakoajatukset kurssista olivat ehkä jopa pahemmat kuin

Jäkälätutkijat

negatiiviset, mutta eipä se kurssi nyt niin paha ollutkaan. Hailuodon osuus kesti reilun viikon, ja siellä pääpointtina olivat heinät ja jäkälät. Tuo reilu viikko kului todella nopeasti, lähinnä ehkä siksi että ryhmämme oli niin huippu ja juttujen taso tarpeeksi alhainen. Myös se saattoi vaikuttaa että väliin mahtui yksi vapaa-päivä jonka vietin Oulussa ja Onnellassa. :D

Kasvikurssilla tuli uutena asiana vesielukkaan verrattuna se, että meidän tuli ryhmissä valmistaa seminaari jostakin tehdystä työstä. Meidän ryhmän seminaari aiheena oli ruuturaamit ja pin-frame (?) ja pienestä hermojen kiristelystä huolimatta tuo seminaari saatiin myös valmiiksi.

Timo ja Antti haaveilevat

Maija ja ruuturaami

Hailuodon osuuden jälkeen oli jälleen viikonloppu vapaata ennen suuntaamista Oulangalle. Ajatus lähes kahdesta viikosta Oulangalla masensi syvästi, varsinkin kun ryhmämme kutistui kolmihenkiseksi ja meille kerrottiin että tulemme hukkumaan rahkasammaliin. Vieläkään en sitä usko, mutta selvisin siitä kuitenkin, eikä ne rahkasammalet nyt niin vaikeita olleetkaan. Ja sitä paitsi tehtiinhän muutakin kuin tuijoteltiin rahkasammalia ja saroja. Kävimme myös retkellä Riisitunturilla sekä niittämässä yksi tulvaniitty. Unohtaa ei voi myöskään reissua Hautajärvelle.. Matkaan lähdettiin lauantaina neljän auton letkassa, ja Hautajärvellä viihdytettiin baarinpitäjä Marttia ja muita paikallisia biologikaraokella sekä tanssittiin Hard Rock Hallelujaa hiki hatussa. Luojalle kiitos kamerasta, jälkepäin on saanut hymy korvissa katsella kuvia ja videoita tuolta illalta. :)

Kaikki loppuu kuitenkin aikanaan, niin myös kasvitieteen kenttäkurssi. Viimeisenä päivänä (muistaakseni) pidettiin vielä seminaarit (meillä oli parhaat seminaarikuvat :D) ennen kuin suunnattiin takaisin Ouluun.

Pienimuotoisen "loman" jälkeen alkoi kesän viimeinen kenttäkurssi, maaeläimistön lajintuntemus Oulangalla. Ensimmäistä kertaa matkaan lähdettiin ihan tyttöporukalla kun pojat jättivät tämän kenttiksensä väliin. Yritimme kuitenkin pitää juttujen tason lähes yhtä alhaisena kuin tähänkin asti. Itse odotin tätä kurssia kaikista eniten, joskaan-pistiäiset eivät ole vielä ystäviäni. Maaelukalla tutustuimme siis hyönteisiin (Panun kanssa maahyönteisiin ja Gergön kanssa pistiäisiin sun muihin) ja pikkunisäkkäisiin (Arton ja Vellun kanssa opittiin ainakin virittämään loukkuja ja tunnistamaan S.ara ja C.gla), sekä jonkin verran myös lintuihin.

Jarmo tutkii ja opiskelijat pitävät taukoa

Niina ja pitfall

Sepon kanssa riistakolmiota tehdes-
sämme olin tosin varma että olimme
ainoat kanat koko metsässä, sillä kävel-
tyämme paahtavassa kuumuudessa
lähes 4 km emme olleet nähneet ainut-
takaan metsäkanalintua. Onneksi niitä
sitten kuitenkin muutama näkyi ettei tar-
vinut vaipua synkkyyteen. Lisäksi hömö-
tiais en laulu tuli harvinaisen tutuksi, sillä
Seppo kantoi mukanaan nauhuria jota
sitä soitimme ja suoritimme pistelasken-
toja.

Maaelukka oli siitä kiva kurssi, että siellä
oli rento tunnelma ja teimme paljon
myös ylimääräisiä linturetkiä petolin-
tujen pesille. Myös retki Hautajärvelle
toteutettiin, ja siellä oli jälleen niin kivaa
että Kaisa lähetti itselleen kortin jotta
muistaisi olleensa siellä. :D Vapaasta
tunnelmasta kertoo myöskin se, ettei
minulla ole tämän enempää muistiku-
via kyseiseltä kurssilta.. Itsehän en ole
alkoholisti, olen opiskelija! x)

MUTTA, summa summarum: Kenttis-
kesä 2006 oli hieno kokemus, ihana
kesä ihanien ihmisten kanssa! <3 Opin
myös paljon uutta, sain kivan rusketuk-
sen ja pari tuhatta valokuvaa. Ei kai
siinä sitten muuta.. Kiitos kaikille muka-
naolleille vaikkette suostunutkaan Leh-
dykkään raportoimaan..

kaisa, skooppi ja pistiäiset

Liftarit

Sorex araneus

- Hei, voinko auttaa?
- Noo, enpä usko.
- Jaa, etittekö jotaki tiettyä tuotetta.
- No en. Mitä teiltä löytys?
- Täsä esimerkiksi ois auringonkukka-öljijä syysmasennukseen.
- Mitä se tekkee?
- Siinä on palijo C-vitamiinia.
- Jaa ei se. Kyllä mää hereillä pysyn ja enemmänki voisin nukkua.
- Ai, onko nukahtamisvaikeuksia? Meiltä löytyy myös unikkoteetä.
- Ei niinkään.
- Aha. Tässä on ihan uutuustuote. Se on meillä ensimmäisenä Suomessa.
- Mitä se tekkee?
- Tää lissää todistetusti mieskuntoa.
- Jaa. Mite se sitte toimii?
- No millasia tuntemuksia teillä on, jos saa kysyä?
- Mite sen nyt sannois. Ahistaa kyllä, mutta ei se pelekästää sitä. Mua... vituttaa.
- Vituttaa?
- Ankarasti.
- Oisitte heti sanonu. Onko jotain erityistä aihetta?
- No ihan ylleesä, ja koko ajan.
- Ei tämä kyllä sitte siihen, jos ei oo mittää tiettyä aihetta...
- No nytku mää sen keksin nii oisko teillä mittää siihen? Tää on aika akuutti tappaus.
- Sitä on kyllä liikkeellä... Mutta paljoa ei meillä oo apua tarjota. Noh, jos ens ala-kuun koittoisitte suojautua enemmänä vitutukselta.
- Mite?
- Sehän on tunnetusti uraanin yksi hajoamismuoto. Ja Suomen kallioperäsähän uraania on runsaasti. Koko

sulan ajan se sitte säteilee maasta, mutta erityisesti nyt ihmiset tuntuu olevan vastaaottavia. Ulukonahan sille ei voi mittää. Vitutus myös nousee läpi noista betonisista perustuksista, ja sillä tavalla se pääsee huoneilimaan.
- Elä? Ennoo kyllä koskaan kuullukkaa.
- Kyllä. Hengitysilimasta käsin se happamoittaa ruumiinnesteitä ja varastoituu erityisesti sydänlihakseen ja aivokuokseen. Vitutuksen biologinen puoliintumisaika voi olla kuukausia, ja sitä kantava henkilö tulee yleensä altistaneeksi lähistöllä oleskelevia.
- Kuinka vaarallista se sitte on? Nyt ku oikee aattellee nii mua on vituttanu niin kauan ku vaa muistan.
- Sitte tilanne on kyllä akuutti. Vitutus itessä voi johtaa masennukseen, alkoholismiin, aivo- ja sydäninfarkteihin ja likinäköisyyteen muuten ihan terveillä ihmisillä. Ja sitte se aiheuttaa myös näitä nuortentauteja, niinku anoreksiaa ja saatananpalvontaa. Ihan puhas vitutusmyrkytys on taas kautta aikain ollu työikästen suurin kuolinsyy.
- Eikö se ookkaan alakoholimyrykystys?
- Sama asia. Siinä vaan on vaan hättäännytty ja yritetty itselääkintää, joka ainoastaan lissää happamuutta. Nämä varsinaiset oireet on sitte elimistön omia keinoja suojautua vitutustilanteesta. Eli toimivin tapa on siis lopettaa hengittäminen.
- No voi helekkari.
- Asutteko kerrostalossa ja missä kerroksessa?
- Nelijännesä.
- No sitte huoneilman vitutuspitoisuus lienee sentää kohtalainen, ellei kotona

ole vaimoa, kissaa tai muuta säteilyhavia oottamassa. Alimmainen kerros on aina pahin.

- Joo ei.

- Tehkää niin, että ostate vähintään kolome millistä teräslevyä ja pultaatte sen peittämään kaikki lattiapinnat ja ikkunat. Juottakaa saumat kiinni lyijylangalla. Ja yhtä tärkeää on myös huolehtia tuuleutuksesta, että teistä poistuva vitutus ei jää tillaan hautumaan.

- Selevä. Pittääki juosta heti rautakauppaan. Kuinka palijo arvelette, että sitä lyijylankaa mennee?

- Kyllähän sitä aina toista sattaa metriä. Riippuu kämpän koosta. Mulla ois antaa sulle tuolta pari rullaa.

- Joo no se ei oo ku seittekytä neliötä. Mutta että tälläkö tavalla siitä sitte pääsee erroon? Kauanko siinä kestää?

- Kyllähän siinä kauan kestää, vaikka välttäisitteki ulukona liikkumista. Tää on vaan ennaltaehkäsevä toimi. Aktiivista kudosten puhdistusta voi sitte harkita urakan jälkehen.

- No kerroppa siitäki, nii saa tämän homman päiväjärjestyksestä.

- Ite käytän sähköä. Tarpeeksi voimakas sähkökenttä puhistaa elimistön ja pittää vitutuksen loitolla vaikka koko talon-yhtiöstä. Mutta siihen tarvitaan kovat sulakkeet. Muista vaihtaa sulake vaikka sellasee lyijylanganpätkään. Eli ensiksi sivotte köyvven kattoon, vaikka soke-ripalassa ku on aina kiinni sellanen koukku. Kattokaa, että se kestää ja mitottakkaa nii, että jos toiseen päähän sivotte jalakanne, nii hiukset vaan koskee lattiaa. Sitte juotate pistorasian viereen teräslevvyyn vielä kaks lyijynpalasta, ja asetutte siihen köyen nokkaan. Omistattekko muovipinsettejä?

- En, mitä varte?

- Puuvärikynätki käy, tai voitte täältä ostaa. Ja pitääkää huoli, että yllätte sitte sieltä narunnokasta pistorasialle. Sitte vaa niillä asetatte langat töpselinreikiin. Niitä ei kannata yrittääkkään ottaa pois ennenku ootte sähkökentäsä oleskellu puoli tuntia, tai kokonaisen, jos todella haluatte puhistautua. Ja hoito toistetaan viikoittain.

- Kuulostaa kyllä... Mutta ei kai siinä muukaan auta.

- Sauna auttaa, mutta eihän niitä enää nykyään ole jokaisen käytettävissä, ja jos on niin ei osata käyttää.

- Pittää kattua. Mutta ainaki sinne rautakauppaan on kohta kiire.

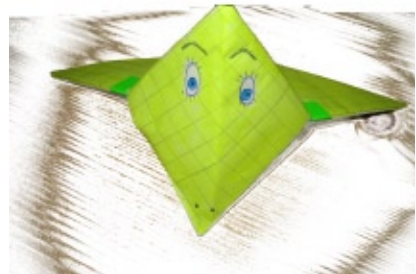
- Otattekko sitä lyijylankaa, pinsettejä?

- Jos kerran sulla on...

- Hetki vain... Täsä on kakssattaa metriä ja muovipinsetit. Se tekis kaheksan kymppiä.

- Eipä ollu tyyristä. Kiitoksia vain. Palataan asialle, jos tullee vielä jotaki muuta.

- Kiitos ja näkemiin.

Ohjeet aineiston toimittamisesta Lehdykkään

Lehdykkään tuleva aineisto toimitetaan sähköpostilla osoitteeseen lehdykka@paju.oulu.fi

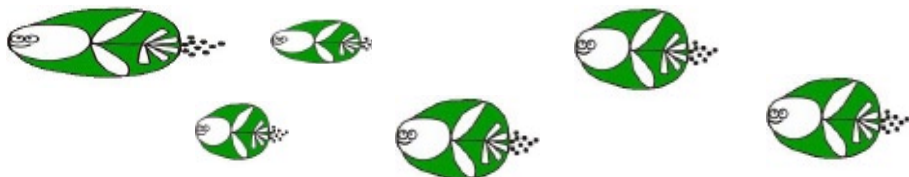
TEKSTI

- * tekstit RTF, DOC tai TXT muodossa**
 - * tekstit muotoilemattomina**
 - * pitkiin teksteihin väliotsikot**
 - * kappaleen vaihdoksi tyhjä väli**
 - * fontti 12, riviväli 1**
- * tekstiin ei saa liittää muita elementtejä kuten kuvia tai taulukoita, vaan ne toimitetaan erillisinä tiedostoina**

KUVAT JA TAULUKOT

- * JPG, TIFF tai EPS muodossa**
- * digitaaliset kuvat vähintään 72 dpi tarkkuudella**
- * skannatut paperikuvat väh. 150 dpi ja skannatut diat väh. 750 dpi tarkkuudella**
- * piirrokset GIF, TIFF tai EPS muodossa, ei JPG**

LEHDYKKÄ

Pullomummot Oy on Suomen johtava pullonkerääjiä työllistävä yritys. Suomen lisäksi toimimme jo 15 maassa ja vuonna 2007 laajennamme toimintaamme Pohjois-Amerikkaan. Yhtiömme henkilöstömäärä on n2200, ja liikevaihtomme oli vuonna 2005 n23 milj. €. Toimintamme voimakkaan kasvun johdosta haemme palvelukseemme

PULLONKERÄÄJIÄ

Tarjoamme sinulle haastavan ja monipuolisen tehtävän sekä rikkaan ja sosiaalisen työympäristön. Työn ohessa sinulla on myös mahdollisuus päästä kiertämään festareita sekä nauttimaan kesäyön tunnelmasta. Palkkauksemme noudattelee alalla vallitsevaa työehtosopimusta mutta on hyvin kilpailukykyinen.

Odotamme sinulta avoimuutta sekä sosiaalisia valmiuksia. Vaadimme sujuvaa suullista suomenkielentaitoa sekä liukasta kieltä. Ennakoluuloisuus, turnauskeskisyys sekä pullonpohjien tuijotus lasketaan eduksesi. Työn voit tehdä vaikka opiskelujen ohessa iltaisin ja viikonloppuisin. Etusijalle asetamme hakijat jotka voivat työskennellä työmarkkinatuella palkattuina harjoittelijoina.

Vapaamuotoiset hakemukset palkkatoivomuksineen ja CV:n pyydämme lähettämään 31.12.2006 mennessä sähköpostilla osoitteeseen pappa@pullomummot.fi. Lisätietoja tehtävästä saa osoitteesta rekry@pullomummot.fi.